

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana (Włochy) w dniu 27 grudnia 2011 r. — Daniele Biasci i in. przeciwko Ministero dell'Interno i Questura di Livorno

(Sprawa C-660/11)

(2012/C 73/32)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Tribunale Amministrativo Regionale per la Toscana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Daniele Biasci, Alessandro Pasquini, Andrea Milianti, Gabriele Maggini, Elena Secenti, Gabriele Livi

Strona pozwana: Ministero dell'Interno, Questura di Livorno

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 i 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo stoją one na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, takim jak art. 88 włoskiej T.U.L.P.S., na mocy którego „zezwolenie na prowadzenie zakładów może zostać udzielone wyłącznie koncesjonariuszowi lub posiadaczowi zezwolenia wydanego przez ministerstwa lub inne jednostki, dla których ustawa zastrzega prawo do organizacji i zarządzania zakładami, jak również podmiotom upoważnionym przez koncesjonariusza lub posiadacza zezwolenia na mocy tej koncesji lub zezwolenia”, oraz art. 2 ust. 2b dekretu ustawodawczego nr 40 z dnia 25 marca 2010 r., przekształconego na mocy ustawy nr 73/2010, na podstawie którego „art. 88 tekstu jednolitego ustaw o bezpieczeństwie publicznym, o którym mowa w dekreście królewskim nr 773 z dnia 18 czerwca 1931 r. wraz z późniejszymi zmianami, należy interpretować w ten sposób, że jeżeli określone w nim zezwolenie zostało wydane w stosunku do przedsiębiorstw handlowych prowadzących i przyjmujących publiczne gry z wygranymi pieniędzmi, uznaje się je za skuteczne dopiero po wydaniu właścicielom takich przedsiębiorstw odpowiedniej koncesji na prowadzenie i przyjmowanie gier przez niezależny urząd ds. monopolu państwa przy ministerstwie gospodarki i finansów”?
- 2) Czy wyżej wymienione art. 43 i 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że zasadniczo stoją one na przeszkodzie również przepisom krajowym takim jak art. 38 ust. 2 dekretu ustawodawczego nr 223 z dnia 4 lipca 2006 r., przekształconego przez ustawę nr 248/2006 [...] ⁽¹⁾?

Pytanie związane ze zgodnością wspomnianego art. 38 ust. 2 z wyżej wymienionymi zasadami wspólnotowymi dotyczy wyłącznie tych części przepisu, w których: a) przewiduje się ogólną tendencję ochrony koncesji wydanych przed zmianą przepisów; b) wprowadza się wymogi otwierania nowych punktów sprzedaży w określonej odległości od już wyznaczonych punktów sprzedaży, które w rzeczywistości mogłyby doprowadzić do zapewnienia utrzymania wcześniej istniejących pozycji rynkowych. Pytanie dotyczy

ponadto ogólnej interpretacji art. 38 ust. 2 przedstawionej przez niezależny urząd ds. monopolu państwa, który włączył do umów koncesyjnych (art. 23 ust. 3) wyżej wymienioną klauzulę cofnięcia koncesji w przypadku bezpośredniego lub pośredniego prowadzenia zbliżonej działalności transgranicznej;

- 3) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, tzn. w przypadku stwierdzenia, że przepisy krajowe, o których mowa w poprzednich uwagach, są zgodne z prawem wspólnotowym — czy art. 49 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku ograniczenia swobody świadczenia usług ze względu na interes ogólny należy zawczasu ustalić, czy ten interes publiczny nie został już w wystarczającej mierze uwzględniony poprzez przepisy prawne, kontrole i weryfikacje, którym usługodawca podlega w państwie, w którym ma siedzibę?
- 4) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej, na warunkach określonych w poprzednim punkcie — czy przy rozpatrywaniu proporcjonalności takiego ograniczenia sąd krajowy powinien wziąć pod uwagę, że właściwe przepisy w państwie, w którym usługodawca ma siedzibę, przewidują kontrole równie rygorystyczne co kontrole wprowadzone w państwie świadczenia usługi lub nawet bardziej od nich rygorystyczne?

⁽¹⁾ Część pytania, która odtwarza cały tekst tego artykułu opublikowanego w Gazzetta Ufficiale nr. 153 z dnia 4 lipca 2006 r. została pominięta.

Skarga wniesiona w dniu 22 grudnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-662/11)

(2012/C 73/33)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Montaguti i G. Zavvos)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, iż nie wydając do dnia 1 maja 2009 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu dostosowania się do postanowień art. 24 Aktu przystąpienia Republiki Cypryjskiej w związku z załącznikiem VII do tego Aktu dotyczących zniesienia ograniczeń, od których uregulowanie krajowe uzależnia nabycie drugiego domu przez obywateli UE/EEOG bądź w każdym

razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Republika Cypryjska uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tego aktu;

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja stoi na stanowisku, że w świetle postanowień art. 24 Aktu przystąpienia Republiki Cypryjskiej do Unii Europejskiej w związku z załącznikiem VII do tego Aktu władze cypryjskie powinny były wprowadzić w życie najpóźniej do dnia 1 maja 2009 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne konieczne w celu zniesienia ograniczeń, od których uregulowanie krajowe uzależnia nabycie drugiego domu przez obywateli UE/EOG. Sporne ograniczenia stanowią bezpośrednie naruszenie swobodnego przepływu kapitału, który został przewidziany w art. 63 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Rząd cypryjski przesłał projekt ustawy dotyczący zmiany obowiązujących ograniczeń i zauważa, że projekt ustawy został przedłożony do zatwierdzenia radzie ministrów w celu zbadania go możliwie najszybciej i poddania go pod głosowanie parlamentu.

Komisja podkreśla, że jeżeli przepisy prawa krajowego państwa członkowskiego naruszają swobodę ustanowioną w traktacie, to naruszenie to może zostać usunięte jedynie w drodze wydania równie wiążących przepisów. Wobec tego fakt, że Republika Cypryjska załączyła do swojej odpowiedzi jedynie projekt ustawy, który nie ma żadnej mocy prawnej, nie może zostać uznany za wiążący akt znoszący ograniczenia obowiązujące w przypadku nabycia drugiego domu przez obywateli UE/EOG.

Komisja utrzymuje, iż nie wydając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych w celu zniesienia ograniczeń, od których uregulowanie krajowe uzależnia nabycie drugiego domu przez obywateli UE/EOG bądź w każdym razie nie powiadamiając Komisji o takich przepisach, Republika Cypryjska uchybiła ciężącym na niej zobowiązaniom do dostosowania się do postanowień art. 24 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Cypryjskiej w związku z załącznikiem VII do tego Aktu w sprawie środków przejściowych dotyczących Cypru.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgerichts für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 30 grudnia 2011 r. — M i inni przeciwko Bundesamt für Migration und Flüchtlinge.

(Sprawa C-666/11)

(2012/C 73/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: M, N, O, P, Q

Strona pozwana: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy osoba ubiegająca się o azyl w ramach postępowania sądowego w przedmiocie orzeczenia braku właściwości oraz zarządzenia wydalenia może powołać się we właściwym według opinii państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o azyl (wnioskujące państwo członkowskie) państwie członkowskim na to, że przekazanie nie nastąpiło w przeciągu sześciomiesięcznego terminu przewidzianego w art. 19 ust. 4 rozporządzenia Rady nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. oraz że sąd właściwość przeszła na państwo wnioskujące?
- 2) Czy próba samobójcza — także pozorowana — z uwagi na którą przekazanie do właściwego państwa członkowskiego było niemożliwe stanowi ukrywanie się w rozumieniu art. 19 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia Rady nr 343/2003 ?
- 3) Czy osoba ubiegająca się o azyl może w ramach postępowania sądowego w przedmiocie stwierdzenia niewłaściwości oraz zarządzenia wydalenia powołać się na przejście właściwości na podstawie art. 9 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003?
- 4) Czy informowanie właściwego państwa członkowskiego przez wnioskujące państwo członkowskie, które to informowanie wprawdzie komunikuje zawieszenie już zorganizowanego przekazania, a nie okoliczność, że przekazania nie można dokonać w terminie sześciu miesięcy, stoi na przeszkodzie przekazania właściwości zgodnie z art. 9 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia Komisji (WE) nr 1560/2003 z dnia 2 września 2003 r.?